

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Podgórska – Sulecka

Protokolant: Renata Jędrasik

przy udziale Prokuratora: Arkadiusza Jaraszek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 09.05, 28.10, 01.12.2014 r.

sprawy P. C. ur. (...) w W., s. S. i L. z d. B.

oskarżonego o to, że w dniu 22 grudnia 2013 roku w W. na ulicy (...) kierował samochodem m-ki F. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu I próba – 1,13 mg/l, II próba – 1,05 mg/l, III próba – 1,14 mg/l, tj. o czyn z art. 178 § 1 kk

orzeka

I. w ramach zarzucanego czynu oskarżonego P. C. uznaje za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2013 roku w W. na ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym badaniu – 1,13 mg/l, drugim badaniu – 1,05 mg/l i trzecim badaniu – 1,14 mg/l, prowadził w ruchu lądowym samochód marki F. (...) nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czym zrealizował znamiona czynu zabronionego określonego w przepisie art. 178a § 4 kk i za to na tej podstawie skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1, §2 i §4 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk, art. 73§1 kk, art. 72§1 pkt 5 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby i w tym czasie oddaje oskarżonego pod dozór kuratora oraz zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

III. na podstawie art. 71§1 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70,00 (siedemdziesięciu) zł;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk, art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

V. na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 2000,00 (dwóch tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. O. kwotę 648,00 (sześciuset czterdziestu ośmiu) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego;

VII. zasadza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 880,00 (ośmiuset osiemdziesięciu) tytułem opłaty oraz kwotę (...),63 (tysiąca dwustu siedemdziesięciu trzech 63/100) zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w nocy z 21 na 22 grudnia 2013 r. funkcjonariusze Policji st. sierż. Ł. W. oraz st. post. P. M. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godziny 3:00 w okolicy ul. (...) w W. zauważyli pojazd (...) marki F. (...) o nr rej. (...), który wedle informacji przekazanych drogą radiową miał poruszać się sprawca uszkodzenia pojazdów w innej części W.. Funkcjonariusze zatrzymali zatem pojazd do kontroli i wylegitymowali kierowcę – P. C.. W trakcie interwencji okazało się, że ww. nie ma przy sobie prawa jazdy, a funkcjonariusze wyczuli od mężczyzny woń alkoholu, nadto oskarżony wypowiadał się w sposób bełkotliwy. Funkcjonariusze wezwali zatem do pomocy inny patrol w składzie sierż. szt. D. M. oraz sierż. M. G., a kierującego pojazdem zatrzymano i przewieziono do (...) W. III.

Na komisariacie P. C. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą alkometru z wynikiem pozytywnym 1,13 mg/l w pierwszym, 1,05 mg/l w drugim badaniu i 1,14 mg/l w trzecim badaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego P. C. (k. 23, k. 75), zeznań świadka P. M. (k. 16v, k.77 - 80), a także dokumentów w postaci: notatki k. 1 – 3, protokołu zatrzymania k. 4, protokołu badania k. 5, protokołu oględzin k. 6 -7, dokumentacji medycznej k. 12 –15, 89 – 92, 98, danych o karalności k. 29 – 30, 87, 119, odpisu wyroku k. 42, opinii sądowo – psychiatrycznej k. 54, pisma k. 26, świadectwa wzorcowania k. 67, wywiadu środowiskowego z 19.11.2014 r. - data wpływu oraz z 21.11.2014 r. - data wpływu, danych o karalności z 20.11.2014 r., które Sąd ocenił jako odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy, wobec braku jakichkolwiek wątpliwości co do ich prawdziwości, tym bardziej że żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

oskarżony **P. C.** na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w krótkich wyjaśnieniach podał okoliczności jego popełnienia. Oskarżony wyjaśnił, że w dniu 21.12.2013 r. spożywał alkohol u znajomych pokłócił się z nimi i poszedł spać do samochodu. Nie potrafił wskazać w jakim celu pojazdem zaczął się przemieszczać. W postępowaniu przed Sądem oskarżony także przyznał się do zarzucanego czynu i wyjaśnił, że feralnego dnia samochodem przejechał około 200 – 300 metrów i został zatrzymany.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem. Wyjaśnienia te zostały potwierdzone wiarygodnymi dowodami w postaci zeznań świadka funkcjonariusza Policji, który dokonał zatrzymania oskarżonego oraz protokołami z badania stanu trzeźwości oskarżonego. Kwestia czasu i ilości spożytego alkoholu przez oskarżonego nie miała większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, toteż Sąd nie przeprowadzał na tą okoliczność żadnych dowodów, w ocenie Sądu istotne było, iż oskarżony w czasie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Cennym źródłem informacji dla ustalenia stanu faktycznego sprawy były też zeznania świadka **P. M.** – policjanta dokonującego czynności na miejscu zdarzenia. Świadek ten klarownie opisał okoliczności zatrzymania oskarżonego poruszającego się po ulicy (...) w nocy z 21/22.12.2013 r. samochodem F. (...) i wszystkie podjęte w związku z tym czynności. Zeznania te Sąd ocenił jako prawdziwe, albowiem były konsekwentne, a także składała je osoba obca dla oskarżonego, nie mająca żadnego interesu w fałszywym obciążaniu oskarżonego. Świadek przed Sądem potwierdził składane wcześniej zeznania, chociaż nie pamiętał konkretnych okoliczności zdarzenia. Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka, które znalazły potwierdzenie w późniejszym badaniu stanu trzeźwości oskarżonego. Należało mieć również na uwadze, iż oskarżony przyznając się do winy także i nie kwestionował przebiegu zdarzenia.

Wreszcie w nawiązaniu do powyższego zważyć wypada, że zeznania świadka i wyjaśnienia oskarżonego, znajdują pełne potwierdzenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego, urządzeniem elektronicznym, z dnia 22.12.2013 r. Z jego treści wynika, że oskarżony P. C. w chwili zatrzymania znajdował się w stanie nietrzeźwości. Przedmiotowe badanie ma pełną wartość dowodową, albowiem zostało przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami urządzeniem typu alkometr A2.0 o nr fabrycznym (...) posiadającym ważne świadectwo wzorcowania,

którego kopię załączono do akt sprawy (vide k. 67). Rzetelność i legalność pomiarów nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. Badania dokonano trzykrotnie w krótkich odstępach czasu o godzinie 03:17, 03:20 i 03:54 uzyskując pomiar 1,13 mg/l przy pierwszym, 1,05 mg/l przy drugim pomiarze oraz 1,14 mg/l przy pomiarze trzecim.

Z opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych psychiatrów E. B. i B. P. wynika, iż poczytalność oskarżonego zarówno w czasie zarzucanego mu czynu, jak i badania nie była w żaden sposób ograniczona. Biegle wskazały jedynie na rozpoznanie u P. C. zespołu uzależnienia od alkoholu. Powyższą opinię Sąd ocenił jako rzetelną, odpowiadającą wymogom wiedzy i w pełni wyczerpującą, a zatem stanowiącą pełnowartościowy dowód w sprawie.

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynu oskarżonego:

mając na uwadze powyższe, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego P. C. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości.

Oskarżony swoim zachowaniem polegającym na prowadzeniu w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczającym 0,25 mg/l wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a § 1 kk. Przestępstwo ujęte w powołanym przepisie polega bowiem na kierowaniu pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym wodnym lub powietrznym, w sytuacji gdy kierujący znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Natomiast stosownie do art. 115§16 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Z kolei w myśl art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym zabrania się kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, czego dopuścił się oskarżony krytycznego dnia. Jednocześnie w oparciu o odpis wyroku z dnia 17 stycznia 2011 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W. sygn. akt III K 1282/10 (k. 42), Sąd ustalił, iż oskarżony był już uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wobec czego jego czyn kwalifikować należy z art. 178a§4 kk i taką kwalifikację Sąd przypisał oskarżonemu. Za przyjęciem powyższej kwalifikacji bez wątplenia przemawia fakt, iż oskarżony jako sprawca czynu określonego w art. 178a§1 kk był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Całokształt okoliczności sprawy pozwala stwierdzić, iż oskarżony popełniając przedmiotowe przestępstwo działał umyślnie i miał pełną świadomość, iż kierując samochodem po uprzednim spożyciu alkoholu, dopuszcza się naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Oskarżony jako osoba dorosła i w pełni poczytalna miał również świadomość, że kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości jest zabronione. Za powyższym przemawia także fakt, iż oskarżony był już karany za taki sam czyn zabroniony. Oczywistym jest, iż zachowanie przestępcze jakiego dopuścił się oskarżony godziło w istotne dobro chronione prawem jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Stopień szkodliwości społecznej przestępstwa popełnionego przez P. C. jest zatem znaczny. Należy mieć bowiem na uwadze, iż wynik badania jego stanu trzeźwości wskazuje na znaczny stopień upojenia, co potwierdzają także zeznania świadka – funkcjonariusza Policji przeprowadzającego z oskarżonym czynności.

Podkreślenia jednak wymaga, że za uprzednio popełniony występki z art. 178a§1 kk oskarżony był uprzednio skazany na karę grzywny, która nie spełniła swoich celów wychowawczych i zapobiegawczych. Toteż w ocenie Sądu koniecznym było w niniejszym postępowaniu wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, jednakże z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na najwyższy możliwy 5 letni okres próby, albowiem dolegliwość bezwzględnej kary pozbawienia wolności o jaką wnosił oskarżyciel publiczny znacznie przekraczałaby stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Podkreślenia wymaga, że błędny jest pogląd, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągną cele prewencyjne. Cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość (pogląd wyrażony w wyroku S.A. w Krakowie z dn. 15.01.2003 r., II AKA 360/02, KZS 2003/3/38). Również kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa nie może sprowadzać się do negatywnej prewencji ogólnej, pojmowanej wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, co miałyby miejsce przy wymierzeniu

oskarżonemu surowszej kary niż ta która została wobec niego orzeczona (pogląd wyrażony wyroku S.A. we Wrocławiu z dn. 13.03.2003 r., II AKa 47/03, OSA 2003/10/99). Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony był już wcześniej karany. Jednocześnie Sąd wymierzając taką karę kierował się tym, aby była ona adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz zabezpieczyła względy prewencji indywidualnej i generalnej w zakresie jej indywidualnego i społecznego oddziaływania. W ocenie Sądu oskarżony pomimo jego uprzedniej karalności w świetle wyrażanej przez niego postawy, zasługiwał na zastosowanie kary łagodniejszego rodzaju, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga, że oskarżony poruszał się samochodem w bardzo późnych godzinach nocnych, jak sam wskazywał pod wpływem znacznego wzburzenia, co więcej jest osoba uzależnioną od alkoholu. Ponadto oskarżony samochodem poruszał się dość wolno – co wynika z zeznań P. M., a powodem jego zatrzymania nie było naruszenie przez niego zasad ruchu drogowego. Oczywiście jest, że nie są to okoliczności w żaden sposób usprawiedliwiające zdecydowanie naganne postępowanie oskarżonego jednak winny być one brane pod uwagę przy ustalaniu wymiaru wymierzanej mu kary. W przypadku skazania za czyn z art. 178a § 4 kk ustawodawca na podstawie art. 58 § 4 kk wprost wykluczył możliwość stosowania wobec sprawcy instytucji wskazanej w art. 58 § 3 kk jednocześnie jednak na podstawie art. 69§ 4 kk wprowadził możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd skorzystał zatem z możliwości wprowadzonej w art. 69§4 kk, który stanowi, iż wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wystąpienie „szczególnie uzasadnionego wypadku”, powyższego winno się stwierdzać w oparciu o okoliczności charakteryzujące osobowość sprawcy, jak i inne wymienione w obecnym przepisie art. 53 § 2 kk elementy, jeżeli przemawiają zdecydowanie na korzyść sprawcy i wskazują, że nie jest konieczne, ani celowe wymierzanie mu kary bezwzględnego pozbawienia wolności (zob. wyrok SN z dnia 23.01.1979 r., IV KRN 367/78 – OSNKW 1979/5/53). Jednocześnie doktryna i orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowały pojęcie „szczególnie uzasadnionego wypadku” także na gruncie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60 kk), za które przyjmowane są sytuacje, do których należą m.in.: zły stan zdrowia sprawcy, zwiększający w dużym stopniu dolegliwość kary, wyjątkowe pobudki działania, naprawienie w całości wyrządzonej szkody, urodzenie się przed wyrokiem dziecka wymagającego intensywnej opieki itp. szczególne wydarzenia (zob. Zbigniew Cwiąkowski w Komentarzu do kodeksu karnego, Zakamycze 2004r.). W ocenie Sądu w odniesieniu do oskarżonego P. C. taki właśnie wypadek zaszedł, oskarżony bowiem pomimo tego, iż po raz kolejny dopuścił się przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym zrozumiał, że ma problem alkoholowy, przyznał się do niego. Postawa ta wskazuje, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną, co uzasadniałoby sięganie do tak surowej represji jaką jest resocjalizacja w warunkach izolacji w jednostce penitencjarnej. Powyższy wniosek płynie także z przeprowadzonych wobec oskarżonego wywiadów środowiskowych. Jest to istotne również jeżeli weźmie się pod uwagę zasadę ultima ratio bezwzględnej kary pozbawienia wolności. W przypadku oskarżonego istotniejsze bowiem jest zastosowanie wobec niego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Tak orzeczony zakaz jest w pełni adekwatny do charakteru czynu jakiego dopuścił się oskarżony. Sąd ustalając wymiar środka karnego, uznając głównie zabezpieczającą, ochronną funkcję środka zakazu prowadzenia pojazdów, miał również na uwadze jego znacząco represyjny charakter. Jednocześnie wobec stwierdzonego u oskarżonego problemu alkoholowego Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, jednocześnie oddał oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, celem pełnej reakcji na popełniony przez oskarżonego czyn Sąd działając na podstawie art. 71§1 kk orzekł wobec niego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych oraz dodatkowo w punkcie V wyroku Sąd, w oparciu o art. 49 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego P. C. świadczenie pieniężne w kwocie 2000,00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd miał tu na uwadze charakter czynu oskarżonego i uznał, że wobec poprzestania na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zasadnym będzie, aby poniósł on dodatkowy ciężar finansowy swojego wysoce naganego zachowania. Jednocześnie kwota owego obciążenia winna zostać przekazana na rzecz instytucji powołanej między innymi do pomocy ofiarom wypadków spowodowanych przez nietrzeźwych kierowców. Reasumując, w ocenie Sądu tak orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kara grzywny, połączona z zakazem prowadzenia pojazdów i

świadczeniem pieniężnym jest w pełni adekwatna do stopnia winy oskarżonego i spełni swoje cele prewencji generalnej i indywidualnej.

W punkcie VI wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. O. kwotę 648,00 zł wraz z podatkiem od towarów i usług, tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego. Sąd miał tu na uwadze przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Ponadto Sąd w pkt VII wyroku mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego, Sąd na podstawie artykułu 627 kpk obciążył oskarżonego opłatą sądową w wysokości 880,00 zł oraz pozostałymi kosztami procesu w kwocie 1273,63 zł.